

Sygnatura akt VI W 3063/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Korzeniewski

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2013r.

sprawy przeciwko M. K. (1) synowi G. i Z. z domu S.

urodzonemu (...) w P.

obwinionego o to, że

w dniu 11 maja 2012 r. około godz. 12:07 we W. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując sam. os. m-ki F. o nr rej. (...) jechał jezdnią ul. (...) od strony ul. (...) i na skrzyżowaniu z ul. (...), wykonując manewr skrętu w prawo w drogę poprzeczną, nie zachował szczególnej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa pieszej przechodzącej po wyznaczonym przejściu dla pieszych z prawej strony na lewą w stosunku do jadącego pojazdu, w wyniku czego doszło do jej potrącenia,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w związku z art. 26 prd

I. uniewinnia obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 11 maja 2012 r. około godz. 12.10 we W. M. K. (2) kierował samochodem marki F. (...) nr rej (...) jadąc ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku placu (...) II. Tam zamierzał skręcić w prawo w ul. (...). Za linię sygnalizatora przed skrętem w prawo wjechał w fazie wyświetlania dla jego kierunku sygnału zielonego. W tym czasie na jezdnię, na przejście dla pieszych na ul. (...), wkroczyła bezpośrednio przed jadący samochód J. N. przy czerwonym świetle dla pieszych. W rezultacie doszło do potrącenia pieszej przez samochód. M. K. (2) nie miał możliwości uniknięcia potrącenia J. N..

dowód: notatka urzędowa z załącznikiem k. 3, 4;

wyjaśnienia M. K. (2) k. 14, 44-45;

dokumentacja fotograficzna k. 23;

program sygnalizacji świetlnej k. 48-55;

opinia biegłego D. K. k. 63-72, 83-84;

Zarówno M. K. (2) jak i J. N. byli trzeźwi.

dowód: protokół z przebiegu badań stanu trzeźwości k. 5, 6;

M. K. (2) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił zgodnie z ustaleniami.

dowód: wyjaśnienia M. K. (2) k. 14,

M. K. (2) był karany za występki z art. 178a § 1 kk jak i za wykroczenie przeciw porządkowi w komunikacji. Utrzymuje się z dochodu w kwocie 1500 zł miesięcznie.

dowód: karta karna k. 16;

informacja k. 17;

dane osobopoznawcze k. 2;

M. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił zgodnie z ustaleniami.

vide: wyjaśnienia M. K. (2) k. 14, 44-45;

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się o wyjaśnienia M. K. (2), dokumentację fotograficzną, program sygnalizacji świetlnej, notatkę urzędową oraz opinię biegłego D. K. i protokoły z przebiegu badań stanu trzeźwości.

Jakichkolwiek wątpliwości nie wzbudza program sygnalizacji świetlnej obowiązujący na skrzyżowaniu ulic (...) we W. w dniu 11 maja 2012 r. Dlatego też został on uwzględniony.

Podobnie odniesiono się do dokumentacji fotograficznej ujmującej samochód marki F. (...) nr rej (...) jak i ustaleń stanu trzeźwości.

Notatka urzędowa sporządzona przez funkcjonariuszy policji jako wskazująca elementy niewątpliwe tj. czas i miejsce zdarzenia także stała się podstawą ustaleń.

Opinia biegłego D. K. została uznana za przydatną. Biegły odniósł się do całości materiału obejmującego wyjaśnienia M. K. (2), zeznania J. N., opisaną powyżej dokumentację fotograficzną oraz program sygnalizacji świetlnej. Biegły przeprowadził wnikliwą ocenę tego materiału. Wnioski biegłego wskazujące na brak podstaw do odrzucenia sprzecznych ze sobą wersji M. K. (2) oraz J. N. odpowiadają zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom M. K. (2). Jak wykazał to biegły D. K. wersja zdarzenia przez niego opisana znajduje odzwierciedlenie w rzeczowym materiale dowodowym w postaci programu sygnalizacji świetlnej jak i dokumentacji fotograficznej. Przeczą jej jedynie zeznania pokrzywdzonej J. N.. W tej sytuacji, dysponując jedynie dwoma sprzecznymi ze sobą relacjami, z których każda ma walor prawdopodobieństwa, z uwagi na treść art. 8 kpw oraz art. 5 § 2 kpk nie widząc podstaw do odrzucenia wyjaśnień obwinionego, uznano je jako podstawę materiału dowodowego.

Dając wiarę M. K. (1), z przyczyny powyżej opisanych, odrzucono wersję J. N., iż to ona weszła na przejście dla pieszych w sytuacji, gdy już przez pewien czas świeciło się dla pieszych zielone światło. Zeznania te nie są poparte jakimkolwiek innym dowodem a wykazują istotną sprzeczność wobec wyjaśnień M. K. (2). Nadto jak podniósł biegły D. K. obecnie brak jest możliwości przeprowadzenia jakiegokolwiek dowodu pozwalającego zweryfikować ten materiał. Dowodem takim nie mogą się stać chociażby nagrania z monitoringu gdyż miejsce zdarzenia nie było nim objęte.

Sąd pominął zeznania Policjantów K. N. oraz P. Ż., jako iż nie byli oni świadkami zdarzenia. Przyjechali bowiem już po jego zakończeniu.

Stąd, z uwagi na powyższe, na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 kpw w zw. z art. 62 § 3 kpw wydano orzeczenie uniewinniające.

Rozstrzygnięcie o kosztach wydano w oparciu o przepis art. 118 § 2 kpw.